4. Tark kohtomees.

Et Hommiko-maal paljo tarkust leitakse, sedda jo wannast teada. Mis meie nüüd lähhame juttustama, oeldakse ka seal sündinud ollewad.

Üks mees kautas omma rahha kotti ärra, kus 700 hõbbe tükki rahha sees olli, ja koutas 100 hõbbe tükki sellele anda, kes kotti rahhaga jälle temma kätte piddi toma. Peagi pärrast sedda tuli üks aus mees temma jure, ütleb: se kot on wist sesamma, mis sa olled kautand; siin on so omma. Sedda ütles temma röemsa süddamega ja lahke pallega, nenda kui üks õige innimenne, kes kawwalust ei rägi, egga üllekohhut ei te. Teine olli ka römus, wõttis rahha tännoga wasto, hakkas luggema, agga luggedes kawwalusse noud wõtma; sest ta ütles issiennetes: miks minna pean temmale ni paljo rahha andma? kül ma tean, mis ma teen.

Rahha olli nüüd loetud, ja seltse sadda hõbbe tükki olli terwelt laua peal. Ma näen ütles siis innimenne leidja wasto) et omma leidist ja kottist ollete ärrawõtnud; kahhekssa sadda hõbbe tükki rahha olli sees, agga nüüd ep olle ennam kui seitse sadda. Teine, kes omma au ennam armastas kui rahha, ütles töeste, et ta kotti nendasammoti leidnud, kui ta tedda kätte tonud, ja küssis koutud leidist. Teine ei tahtnud sedda anda, egga teine sellega rahhul olla, sellepärrast läksid siis kohtu. Kohtomoistja kulas peält, mis nemmad räkisid, et teine kahhekssa sadda hõbbe tükki rahha ka-utanud, ja teine seitse sadda agga leidnud. Pärrast piddid mollemad Jummala kalli nimme jures kinnitama, et nemmad selged tõt räkinud. Hea kül, ütles siis kohtomoistja, sest et sa kahhekssa sadda hõbbe tükki rahha olled ärrakautanud, ja sinna agga seitse sadda leidnud, siis on nähha, et se sinno rahha ei olle. Wõtta siis, ütles temma leidja wasto, wõtta, mis sa olled leidnud, ja hoia